

ger udgangspunkt i de samlede indbetalinger vedrørende pantebrevene og instituttets samlede udbetalinger vedrørende udstedte obligationer m.v. (et såkaldt generelt balanceprincip).

Forslaget om at anvende et generelt balanceprincip tilsigter at gøre kapitalfremskaffelsen mere fleksibel. Det gældende krav om balance mellem hvert lån og de til finansiering af lånet udstedte obligationer er vanskeligt at overholde i forbindelse med virksomhed i udlandet, hvor obligationerne ikke udstedes på samme måde som her i landet.

Her i landet bevirker det gældende balanceprincip, at der skal åbnes nye obligationsserier, hver gang en ny lånetype introduceres. Det vanskeliggør udviklingen af nye lånetyper, da der vil være risiko for, at obligationsserierne bliver for tynde, hvilket kan give låntagerne problemer med at opkøbe de udstedte obligationer i forbindelse med ekstraordinær indfrielse af lånet. Desuden kan kursdannelsen på obligationerne blive mindre effektiv, hvis der ikke er tilstrækkelig dybde i obligationsserierne.

En nærliggende udnyttelse af det generelle balanceprincip ville være at yde nominallån uanset afdragstakt på grundlag af stående obligationer med forskellige løbetider afpasset betalingerne på debitorsiden. Dette ville kunne begrænse antallet af obligationsserier og forøge dybden af serierne.

Det i stk. 1 foreslåede generelle balanceprincip tillader ubalance inden for det enkelte år. Det er således uden betydning, om de pligtige betalinger på udlåns- og obligationssiden skal erlægges på forskellige tidspunkter af året, når blot de samlede indbetalinger mindst svarer til de samlede udbetalinger.

For at kunne anvende det generelle balanceprincip kræves det, at forskellen mellem de fremtidige betalinger på udlåns- og obligationssiden kan opgøres, jf. stk. 1, 1. pkt. Det betyder, at det er i strid med bestemmelsen at yde fastforrentede lån på grundlag af variabelt forrentede obligationer eller omvendt. Det er også i strid med bestemmelsen, hvis de pligtige betalinger på enten obligations- eller udlånsiden er indekserede, mens de ikke er det på den anden side, eller at der anvendes forskelligt indeks. Derimod er det ikke i strid med bestemmelsen at yde variabelt forrentede eller indekserede lån, hvis obligationerne udstedes på tilsvarende vilkår.

I stk. 1, 1. pkt. åbnes mulighed for, at godkendte finansielle instrumenter indgår i opgørelsen af de fremtidige indbetalinger vedrørende pantebrev og udbetalinger vedrørende obligationer m.v. Der behøver således ikke være balance mellem ind- og udbetalinger vedrørende pantebrev og obligationer, hvis et godkendt finansielt instrument kompenserer for en ubalance. Som eksempel på et godkendt finansielt in-

strument kan nævnes de i § 48, stk. 2, nævnte erhvervede obligationer i forbindelse med placering af det overskydende provenu ved en blokemission. Det vil i en bekendtgørelse, der udstedes i henhold til stk. 4, blive fastlagt, hvilke finansielle instrumenter der kan godkendes. Som eksempler på instrumenter, der vil blive godkendt, kan nævnes futures samt rente- og valutaswaps (et renteswap er en aftale mellem to parter om at bytte rentebetalingstrømme vedrørende et lån i samme valuta, mens et valutaswap er en aftale om at bytte betalingsstrømme vedrørende lån i hver sin valuta). Futures samt rente- og valutaswaps er allerede i dag godkendt som led i forsøgsordningen om långivning i udlandet.

Et krav om fuldstændig matching af betalingsstrømmene ind og ud af instituttet ville i praksis være umuligt at overholde. Det foreslås derfor i stk. 1, 2. pkt., at instituttets pligtige udbetalinger kan overstige de pligtige indbetalinger med et beløb svarende til 1 pct. af instituttets egenkapital. Det er ikke tanken med denne adgang til ubalance at muliggøre et mere omfattende mismatch, hvor udlån og obligationsudstedelse systematisk afviger med hensyn til afviklingstakt. Det er alene hensigten at muliggøre mindre afvigelser, der er begrundede i rent praktiske og administrative forhold, uden hvilke kapitalfremskaffelsen ville være ufleksibel.

Derfor er adgangen til at have ubalance relativt begrænset. Ved vurderingen af omfanget af adgangen til ubalance bør det indgå, at denne adgang kun er relevant for nyudlånet. Hele den eksisterende lånemasse er afbalanceret i forhold til de udstedte obligationer. Flexibiliteten er således relativt stor.

Et realkreditinstitut udsættes for en renterisiko, hvis dets fremtidige indbetalinger ikke svarer fuldstændigt til de fremtidige udbetalinger. For at forhindre, at instituttet udsættes for tab af betydning som følge af en afvigelse fra kravet om matching, foreslås det i stk. 2, at instituttets renterisiko som følge af mismatch ikke overstiger et beløb svarende til 1 pct. af instituttets egenkapital.

I stk. 2, 2. pkt., defineres renterisiko som instituttets tab i tilfælde af en ændring af markedsrenten på 1 procentpoint. Det vil i den bekendtgørelse, der skal udstedes i henhold til stk. 4, blive fastlagt, hvorledes renterisiko præcist defineres og beregnes. Det er tanken at opgøre renterisikoen på grundlag af nutidsværdien af den residuale betalingsstrøm, dvs. forskellen mellem ind- og udbetalinger på obligationer og andre værdipapirer på den ene side og pantebrev og finansielle instrumenter på den anden side. Nutidsværdien beregnes på grundlag af markedsrenten som diskonteringsrente samt markedsrenten +/- et eller flere procentpoints. Renterisikoen tænkes defineret